

מסורת הש"ס

א) מוספתא ב"מ פ"א [נעלין מ: קדושין סה: ב"מ ו:א]; ב) [שבת י:ב] עירובין כ: ב"מ לה: כ"ג; ג) [נעלין ט: וס"ג]; ד) נעלין ב: ג: קדושין סו: [וינמות פסח: ט] [ב"ב קלג: ו] [מנחם יב:] עירובין לא: מיר יב: ע"פ, ח) כס"א נוס': ולא וינמות פסח: ט] [ב"ב קלג: ו] [מנחם יב:] עירובין לא: מיר ט) פ"י שעדיון לא: פ"י אהה' תמטת ואהה' לעולה,

גיליון הש"ס

ת"ה"ה אבור בבל הגנשה וכו' דאין וז חזקה גמורה. ע' לקמן סה ע"א מדר"ה התקנל:

מוסף רש"י

הודאת בעל דין כמאה עדים דמי. גימטא ה"א בתוספתא דר"מ ב"ב רלשון (ב"מ ג:) דתמידי (שמות כב) אשך יאמר כי ה"א ז"ה, ה"י שסמן על מקנת הודאתו (קדושין סו:), מידוי גבי שבעירה חגיגה. מלא מלא' ר' חייא ומלא מלא' ר' אשעיה' (שבת יח.) ואין דבר שבעירה פחות משישים. אין דבר עובד רח"י להסיון כפחות משישים, דל"ף דבר דבר ממנון, כמ"י ה"א כי ימלא' זה פירות דבר, וכמ"י ה"א על פי שנים עדים (ק"ס דבר [נעלין ב:]). חזקה שליח עושה שליחותו. כל השלוחן עשין ליתנותו ומחזקין לה כק"ה ממחר שנתרלו בשלוחות (וחז"ן יב.) צא וקדש לו אשה סהם. שלא פירש לו נזא"ח עיר ואחו אשה (נדר יב.) אסור בכל הדגשים שבעולם חזקה שליח עושה שליחותו. והלך וקדש לו אשה, ויפון שלא קדש לו ה' מניינון קדש ליה ולא ידע אחיו קדש לו, ואי הדך אותו האיש ונסכי' לאשתו' למהל' זו ה"א אשה או כהה או אחותה של אותה האשה שקדש לו שלוחו, וכן כולן אסורות לו דלמחר הסם (ר"מ מ"ב ד"ה) מתקדש את האשה אסור עליו שעת עריות (נדר יב:).

מוסף תוספות

א. במביא גט ממדינת הים. רש"י. ב. דאנוי חשוד לקללה בידו שמים ומסתמא מסר לו גט כשה. מ"ס' רש"י. ג. דאנוי יכול להתעבב שנתנו לה. רש"י. ד. ומאי ה"מנה שייך והלא על העדים סמך. מרדכי. ה. (דבר הוס') ז"כ דשם נמ"י ל"ק איך נאמן רק משום שגט ונ"ל איך נאמן משום דלוי מני טוב. ולכן מ"ס' רש"י: ומקשה לר"י דאמר כיון דאחזקת בבדי"א אי בעיא קלתי' לא אסרינן ומקשה מאה דרשליש נאמן אלמא אפילו היכא דליכא מינו נאמן שליש. ו. דשמה אינא רובא לקלל' את עצמה. רש"י. ז. וידע שיש ביד השליש למסור' לאשה וע"י כך חלך היא ותנשא בו. רש"י. ח. לדירה. מ"ס' רש"י. ט. לא מוסרי' ההנזחה. דרשליש. מ"ס' רש"י. י. ולא היה שליח בעולם. מ"ס' רש"י. יא. שירוש שהיה שליח מ"ס' רש"י. יב. כי הו"י

או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד. שלשי שנעשה עד כזו וכו' מנטרף עמהם: גב' בעל אומר לפקדון. גט שנתון ביד שלש בעל אומר לפקדון נתמיו בידך ושליש אומר לגירושין נתת לי שהייתי שלוהה לקבלה ונתגרשה בקבלתי והאיש והאשה יחד בעיר:

דא הימניה. כשמסרו בידו: **דא יפסידיה למחילה**. שאם מחלו מחול הלךך שלש נאמן דכיון שהאמינו ומסר בידו נתגלה בהצטחתו עליו למחול על ממונו ולהאמין כל מה שיאמר אצל במילתא דאסורה אין בידו להאמין: גיטוי ממון. שאין גט אלא לשון שטר: מידוי גבי הדדי פניא. וכן לגיטין וכן לשטרות דנימא מדהא לשטרות דממון קמימא' לגיטי נשים הני תרי תנאי וינאוו ותרוייכו דממון איירי: ואמאי. בעי עדים כלל לא בקבלה^א ולא בצמירה אלא בצמירתו בלבד להימניה דהא הימניה בעל: מי קא נפיק גיטא מסותי ידיה. בפנינו להראותו לנו דנימניה הא קרעו ואמאי פ' שהקרעים בידו בפנינו אין שלש אלא כ"ה שלשות בידו דמינו דאי בעי הוה עבדי דני' מאי דקאמר נאמן נמי על אמירתו אצל זה שקרעו אין בידו למוסרו בידה: **פינה אמרה קינל למה** לי. לאמאי עדים שראוהו מקבלו מיד הבעל הרי הו"א בידו בפנינו והא' ודאי קבליה: **רבי אלעזר** היא. דלמר אין גט כשי בלא עזר מסיירה: **קרע למה** לי. כלומר למה לי למקריעה: **שעם גורם השמד הוה**. שגזרו על המלות: שלש גופיה לא מהימן **בעל אומר לגירושין**. נתמיו לשליש למוסרו למה: **גירשתי אס אשתי נאמן**. לה: **לאסר** הרי בידו לגרשה: **מי קאמר גירשתי**. שלש להולכה הוה דעבד: **ונימא דחוקה שניה כו'**. כיון דבעל נאמן דמסריה להאי על מנת לגרשה נימא שחוקה שהשליח עושה שליחותו: **אסור בכל הנשים**. שגא' זו קרובת ארוסתו שקדש לו שלוחו היא אלא"כ חזר שלוחו לומר לו פלונית קדשתי לך או לא קדשתי לך שום אשה: לחומרה

נאמן. משמע דנאמן אפילו כולן בעיר אחת אע"ג דליכא למימר דאס אימא דלאו לפקדון ידניה^א הוה ייחזי ליה^ב: **שאנני ממון דאיתיהיב** **למחילה**. כיון שהאמינו ומסר בידו נתגלה בהצטחתו עליו למחול על ממונו ולהאמין על כל מה שיאמר אפי' יסקר שהאמינו להפסידו ממונו אפילו שלא כדין אצל במילתא דאסורה אין בידו להאמינו ורב חסדא סבר דגטג נמי שלש נאמן דעל כן נתן לו שיהא לגירושין אס יאמר לגירושין כדפירשנו: **ולד'היבניה** **לשיש**. פ"י אמאי כריך שנים שיאמרו בפנינו קינל אצל כריך לעולם שנים שיאמרו בפנינו אמרה כדפירשנו לעיל ומשני מי נפיק גיטא מתומי ידיה דהנך קרעים שצידו שגא' מנלאו באשפה' דדוקא היכא שהגט שלם בידו^א דהימניה הבעל ומסרו לו נאמן: **ל'ינבא בפנינו אמרה**. פירוש תינא דצדין כריך שנים שיאמרו בפנינו אמרה^ב. ומוה' הוה קשה מעולם אלא בפנינו קינל למה לי נהי דלא סגי בשנים אומרים בפנינו אמרה כיון דנקרע הגט ולא נפיק גיטא ממונו **ידיה** ממה לי נמה לי בפנינו קינל לא היה כריך אלא לעדים שראוהו בידו שלם^א: **ל'בא אלעזר היא דאמר ערי מסירה ברתא**. ומימיו שאין העדים חתומין בו ולכן לא סגי במה שראוהו בידו שלם כיון שלא ראו הקבלה אצל אס' עדים חתומין בו כשר^א אפי' אין כאן עדי מסירה לפנינו דמסתמא נמסר בפני עדים ונעשה כדין כדאמר' בהשולט (לעיל דף לו.) אמר רבה לא כריכא אלא לר' אלעזר דלמר עדי מסירה כרתי תיקנו חכמים עדי חתימה דוימנין דמייתי סהדי או אזלי למדינת הים ולקמן בהמגרש (דף פו.) מנ' במילתיה דרבי^א אלעזר גופיה אין העדים חתומין על הגט אלא מפני תיקון העולם^ב: **אסור בכל הנשים שבעולם**. אצל לכל אדם אין לאסור לקדש ולחוש שגא' זאת היא שקדש השליח דאס אימא דמתקדשה לא הימנה חזרת ומתקדשת אצל האי אסור לקדש שגא' שלוחו קידש לו אחת מקרובותיה כגון אמה ואס אמה וכיוצא בהן ואפי' צאות כל הקרובות ואמרו שלא נתקדשו לא סמכינא לדיבורא בעלמא ואס תאמר יתומה תיחסר לכל אדם שגא' אציה קדשה לזה השליח^א ועראה קנסא' בעלמא הוה דקנסין ליה שגא' לקדש סתם^ב ולא חשש על עטמו שגא' יצא ליד תקלה אצל מן הדין מותר בכל הנשים^ג: **ל'אין זו חזקה גמורה דלניה בידו המתקדש שגא' לא תתגרסה ועוד דאולינן בתר רובא ומ"מ מוכיח שפיר דחזקה שליח עושה שליחותו דאי לאו הכי לא הוה רחוי לקנוס כאן והא דפרין עלה בנזיר בפ"ב^ד (דף יב.) מקן^ה סתומה שפרת אחד מהם לאויר העולם יקח ווג לשני ואילו שאר קניין בעלמא מיתקנן^ו ואע"ג דהכא קנסא' בעלמא מ"מ פריך שפיר דהתם נמי הוה לן למקנסיה על שלא מזהר שלא יפרס וממה דשאר קניין בעלמא מיתקנן לדדיה פריך^ז והא דמשני אמרנא לך אלא אשה דלא ייחד לאו משום דמיחשב כקבועה שלא תתבטל ברוב^ח דבדבר המתעבר ואינו ניכר לא אמרינן דליהוי קבוע דידיה כמחצה על מחצה אלא כלומר מחמת קביעותא קנסין טפי מבגוזל. ונע"ע מ"ס' מיר יב: ד"ה אסור:**

דליתבור דשליח לקבלה הוא ומכי מטי גיטא לדיה איגרסה' לה. שטיק' נסח הרמ"ה. יא. דבאותה שעה שליח היה נאמן, ובלבד במקום, אי אפי' שאני מקיים אלא שאין הבעל טוען טענת מוה"ר וכו'. רש"י. יז. רק שיאמר השליח [ואן האשה. רש"י]. ניתן לו בפני עד מסירה. מ"ס' רש"י. יט. אלמא אף לר' אלעזר בקיום חתומי טני. רש"י. יט. דבשלמא אם לא אירע ספק זה ניהא דלא אסרינן קטנות דאם איתא שקיבל בה אביה קידושין היה אומרו בשעת מיתה, אבל כיון שאירע הספק ואתה צריך לחוש שמוא קיבל בה קידושין ולא אמרו, כיון שאתה אסור בקרובותיה אי"כ ניהוש לאוסרה. מ"ס' רש"י. יז. ולא פירש לו קדש לפלונית. מ"ס' מיר יב: ד"ה אסור. יח. דאמאי, כל דאח חזקא נימא הינוי הוא. רש"י. יט. דמשמע ליה דשאר קניין דעלמא אפילו לראובן מיתקנא אם יצטרך לקן אחד לזיבה אחרת. מ"ס' מיר יב: ד"ה ואלו. יכ. ולהוי אסורא דאורייתא דהויא לה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה. מ"ס' מיר יב: ד"ה אסור.

האומר

פרק ששי גימין

סד.

בעל נאמן דאם איתא דלגירושין כו'. וא"ת א"כ מה העוילו חכמים דתקון לומר^א בפני נכתב ובפני נחתם משום דלוי אחי בעל ומערער לא משגימין ביה אכתי יערער שיאמר לפקדון נתתי ואי דליכא עדים דהיצנינו לגירושין התם לא בעינן בפני נכתב^ב וי"ל דלא מהימן אלא בשלשמת בעיר דשיין האי עטמא דלדידה הוה ייחזי לה והא דפרין לרב חסדא ממתניין משמע דלרב הונא ניהא היינו משום דלדידה איכא לאוקמי בשלשמת בעיר וא"ת והנהו דמלכרי (לעיל דף ו.) מערסא לערסא ומשכונה לשכונה דבעיר אחת מה העוילו חכמים בתקנתן וי"ל דכדרי כרב חסדא דלמר שלש נאמן אפי' בעיר אחת לאי נמי התם איירי כשהבעל אומר כתבו ומנו והלך לדרכו^א דליכא למימר דלדידה הוה ייחזי לה:

שליש נאמן דהא הימניה. אפי' אומר הבעל שנתן לו בפני עדים^א מ"מ סמך עליו דוימנין דמייתי עדים או אזלי למדינת הים דאין לפרש דנאמן השליש מטעם מינו דאי בעי עבדי ביה מ"מ דקאמר שיכול למוסרו לאשה כדפי' כקונטרס בסמוך חדא דכלא שום מינו הימנוהו רצנן לשליש כדמשמע בסוף זה בזור (פסהדיו דף לא.) גבי ההיא סתמא דאפקידו גבה שטרא ואמרה דפריע הוה ויהימנה רב נאמן בלא שום מינו דכיון דאיתמזכר^א ד"ד אי בעי קלתי' לא אמרינן^ב ועוד אי חשיב מינו לא הוה פליג רב הונא דהיכא דליכא מינו מודה כדאמרין בסמוך ומודה רב הונא דאי אמרה קמי דידי כו' אלא לא חשיב מינו דהא אין ביד השליח למוסרו לאשה דשמה האשה לא תתגרסה לקבל הגט כיון דבעל אומר לפקדון^א לך נרסה לפרש דהא הימניה כיון שמסר בידו^ב על דעת כן מסר לו שיהא לגירושין אס יאמר לגירושין אע"פ שגא' משקר ולפי זה מהימנין ליה לשליש אפילו בדברים העשויים להשאל ולהשעיר היכא דלא אמר בתורת ניהליה: **במתיב ר' אבא הוראת בעל דין במאה עדים דמי ושליש** **שאנני ממון דאיתיהיב** **למחילה**. כיון שהאמינו ומסר בידו נתגלה בהצטחתו עליו למחול על ממונו ולהאמין על כל מה שיאמר אפי' יסקר שהאמינו להפסידו ממונו אפילו שלא כדין אצל במילתא דאסורה אין בידו להאמינו ורב חסדא סבר דגטג נמי שלש נאמן דעל כן נתן לו שיהא לגירושין אס יאמר לגירושין כדפירשנו: **ולד'היבניה** **לשיש**. פ"י אמאי כריך שנים שיאמרו בפנינו קינל אצל כריך לעולם שנים שיאמרו בפנינו אמרה כדפירשנו לעיל ומשני מי נפיק גיטא מתומי ידיה דהנך קרעים שצידו שגא' מנלאו באשפה' דדוקא היכא שהגט שלם בידו^א דהימניה הבעל ומסרו לו נאמן: **ל'ינבא בפנינו אמרה**. פירוש תינא דצדין כריך שנים שיאמרו בפנינו אמרה^ב. ומוה' הוה קשה מעולם אלא בפנינו קינל למה לי נהי דלא סגי בשנים אומרים בפנינו אמרה כיון דנקרע הגט ולא נפיק גיטא ממונו **ידיה** ממה לי נמה לי בפנינו קינל לא היה כריך אלא לעדים שראוהו בידו שלם^א: **ל'בא אלעזר היא דאמר ערי מסירה ברתא**. ומימיו שאין העדים חתומין בו ולכן לא סגי במה שראוהו בידו שלם כיון שלא ראו הקבלה אצל אס' עדים חתומין בו כשר^א אפי' אין כאן עדי מסירה לפנינו דמסתמא נמסר בפני עדים ונעשה כדין כדאמר' בהשולט (לעיל דף לו.) אמר רבה לא כריכא אלא לר' אלעזר דלמר עדי מסירה כרתי תיקנו חכמים עדי חתימה דוימנין דמייתי סהדי או אזלי למדינת הים ולקמן בהמגרש (דף פו.) מנ' במילתיה דרבי^א אלעזר גופיה אין העדים חתומין על הגט אלא מפני תיקון העולם^ב: **אסור בכל הנשים שבעולם**. אצל לכל אדם אין לאסור לקדש ולחוש שגא' זאת היא שקדש השליח דאס אימא דמתקדשה לא הימנה חזרת ומתקדשת אצל האי אסור לקדש שגא' שלוחו קידש לו אחת מקרובותיה כגון אמה ואס אמה וכיוצא בהן ואפי' צאות כל הקרובות ואמרו שלא נתקדשו לא סמכינא לדיבורא בעלמא ואס תאמר יתומה תיחסר לכל אדם שגא' אציה קדשה לזה השליח^א ועראה קנסא' בעלמא הוה דקנסין ליה שגא' לקדש סתם^ב ולא חשש על עטמו שגא' יצא ליד תקלה אצל מן הדין מותר בכל הנשים^ג: **ל'אין זו חזקה גמורה דלניה בידו המתקדש שגא' לא תתגרסה ועוד דאולינן בתר רובא ומ"מ מוכיח שפיר דחזקה שליח עושה שליחותו דאי לאו הכי לא הוה רחוי לקנוס כאן והא דפרין עלה בנזיר בפ"ב^ד (דף יב.) מקן^ה סתומה שפרת אחד מהם לאויר העולם יקח ווג לשני ואילו שאר קניין בעלמא מיתקנן^ו ואע"ג דהכא קנסא' בעלמא מ"מ פריך שפיר דהתם נמי הוה לן למקנסיה על שלא מזהר שלא יפרס וממה דשאר קניין בעלמא מיתקנן לדדיה פריך^ז והא דמשני אמרנא לך אלא אשה דלא ייחד לאו משום דמיחשב כקבועה שלא תתבטל ברוב^ח דבדבר המתעבר ואינו ניכר לא אמרינן דליהוי קבוע דידיה כמחצה על מחצה אלא כלומר מחמת קביעותא קנסין טפי מבגוזל. ונע"ע מ"ס' מיר יב: ד"ה אסור:**

הני

שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינתו האשה לקבלה מיירי והשליח והאשה יחד הם בעיר ומשום הכי פליג רב חסדא ואמר דשליח נאמן שאין ביד הבעל לבטל אותה השליחות וכו'ן שהגט יוצא מתחת ידו אמר רב חסדא דשליח נאמן אבל בשליח להולכה א"א לומר דשליח נאמן שהרי הבעל יכול לבטלו ואין לך בטול גידול מזה כשמומרו לו לפקדון דשליח ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלויי דעתא בעלמא וכבר קי"ל כאביי דאמר (לעיל לה.) גלויי דעתא בגיטא לאו מילתא היא ולא בטול עד דמבטלי ליה בפירושי ואמר לו אי אפשי שמינתו וזה (וחזקא) לא בטול בפירושי אלא אמר בפקדון נתניו לך לא בטול והשליח נאמן ואינו יתנו לאשה מבורשת זה לא יתכן דנהי דאין לו בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור יהא נאמן לומר לפקדון נתתיו לך ע"י מנו דאי בעי מבטל ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך כי אמר נמי לפקדון יתבתיה ניהולך יהא נאמן ואין לומר דלית ליה לרב חסדא מינו דהא קי"ל כפי' האשה שנתאלמנה [בתרבות כב.] דאמר' מינו מבוריותא ומסבארה הילכך אין לפרש מחלוקתם אלא בשליח לקבלה ואותבנין עליה דרב חסדא ממיא דנתן האשה שאמרה ליהב לה רב חסדא אבא אס' עדים דברבא אע"פ ששאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו והגט יוצא מתחת יד הני

שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינתו האשה לקבלה מיירי והשליח והאשה יחד הם בעיר ומשום הכי פליג רב חסדא ואמר דשליח נאמן שאין ביד הבעל לבטל אותה השליחות וכו'ן שהגט יוצא מתחת ידו אמר רב חסדא דשליח נאמן אבל בשליח להולכה א"א לומר דשליח נאמן שהרי הבעל יכול לבטלו ואין לך בטול גידול מזה כשמומרו לו לפקדון דשליח ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלויי דעתא בעלמא וכבר קי"ל כאביי דאמר (לעיל לה.) גלויי דעתא בגיטא לאו מילתא היא ולא בטול עד דמבטלי ליה בפירושי ואמר לו אי אפשי שמינתו וזה (וחזקא) לא בטול בפירושי אלא אמר בפקדון נתניו לך לא בטול והשליח נאמן ואינו יתנו לאשה מבורשת זה לא יתכן דנהי דאין לו בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור יהא נאמן לומר לפקדון נתתיו לך ע"י מנו דאי בעי מבטל ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך כי אמר נמי לפקדון יתבתיה ניהולך יהא נאמן ואין לומר דלית ליה לרב חסדא מינו דהא קי"ל כפי' האשה שנתאלמנה [בתרבות כב.] דאמר' מינו מבוריותא ומסבארה הילכך אין לפרש מחלוקתם אלא בשליח לקבלה ואותבנין עליה דרב חסדא ממיא דנתן האשה שאמרה ליהב לה רב חסדא אבא אס' עדים דברבא אע"פ ששאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו והגט יוצא מתחת יד הני

עין משפט ונר מצוה

יח א מ"י פ"י"ב מהל' גירושין הלכה יא סמג עשין ו סמג ט"ז פ"י קמא ספרי נה: יב ב מ"י פ"ו מהל' טוען הל"א טושי"ע חו"מ ס' פא ספרי ח:

כ ב מ"י פט"ו מהל' מלוה הלכה ח סמג עשין דז טושי"ע חו"מ ס' ט ספ"ק: כא ד טושי"ע א"ע ס' קמא ספרי נה: ס

כב ה מ"י פ"י"ב מהל' גירושין הלכה יא סמג עשין ו טושי"ע שס ספרי נו: כג ו מ"י פ"ט מהל' אשוחט הל"א סמג עשין מח טושי"ע א"ע ס' לה ספרי יא:

פסקי רי"ד

שיאמרו בפנינו קבל וקרע ואפילו הם הראשונים והם האחרונים או א' מן הראשונים ואחר מן האחרונים וא' כפטרף ממהם פ"י האשה שאמרה התקבל וגיט' והוא חזר ואמר קבלתי צריכה להביא לפנינו שני כיתי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה לו לקבלו ורשנים שיאמרו קבלו וקרעו ולקמן מפרש למה לי לקרוע: ואפילו הם הראשונים שאמרה בפניהם לקבל לה הם עצמם מעידים שראו שקבלו או א' מן הראשונים ואחר האחרונים או' שלישי שנעשה עד כזו וכו' מצטרף עמהם ואפי' דשליח להולכה אינו צריך עדים שהבעל עשאו שליח אלא הוא נאמן מפני שהגט שבידו מוכיח אבל שליח לקבלה שאין דבר המוכיח בידו צריך עדים ואילו היו שנים אינן צריכין עדים אלא הם נאמנים לומר שהגט עשאוהו שליחים לקבלה שהשנים נאמנים לכל דבר ונ"ל שגם שליח של קידושין צריך עדים אפי' מינוהו הבעל שליח לקדש בפניהם שאע"פ שמוליק הקידושין בידו (מנחם) [מ"מ] אינן מוכיח שהבעל נתנם לו ולא דמי לגט שכתוב בו אנא פלוני בר פלוני מעיר פלוני פטורתי פלונית בת פלונית שזו דאי היה הוכחה גדולה שהבעל מסרו ולא חיישי' שמא לפקדון נתנו לו או מצאו בשוקו אלא כיון שהוא מוחזק בו ויוצא מידו נאמן הוא לומר שהבעל נתנו לו וה"ה שליח קדושין או היה מקדשה בשטר אבל בכסף צריך עדים שמינתו שליח בפניהם ומאי דאמר' בריש פ' א"ה'ש מקדש (קדושין מג.) שהשליח נעשה עד ורבשליח ור"י מתקדשת ואשה כגון שיש עדים שהוא שלוחו וה"ה הכי נמי שליח להולכה דגט כיון שהוא נאמן בלא עדים מצטרף הוי ע"א בתרבות הגט לוי האשה לר' אלעזר דבעי עירי מסירה ואם היו שני שלוחים בקדושין אינן צריכים מפני שהן שנים והם נאמנים וגם לא עירי מסירה אלא כן שולחוהו הן הן עירי דאחזקתן התם: איתמר בעל אומר לפקדון שליח אומר לגירושין מי נאמן רב הונא אמר בעל נאמן ורב חסדא אמר שליח נאמן רב הונא [אמר] בעל נאמן אם איתא דלגירושין יחביה ניהליה לדירה הוה ייחב לה רב חסדא אמר